

Eläinten juna

PYSTYKORVA REKKU JA POSSUT

Äitini ollessa pieni heillä oli Suomen pystykorvakoira
Rekku.

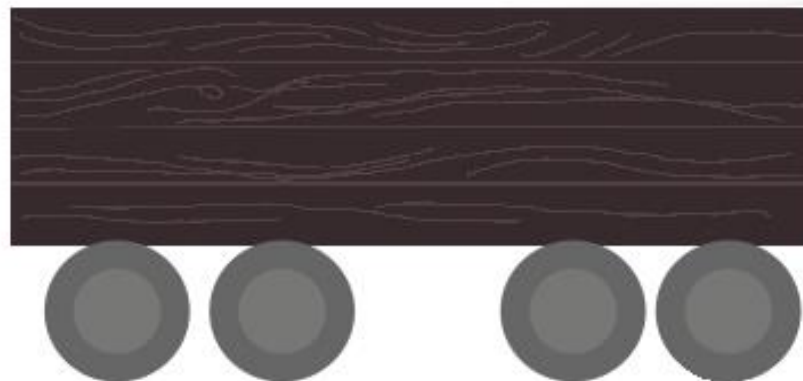
Rekku oli ollut villi ja pomppinut lapsia vasten ja repinyt
leikkiessään

usein tyttöjen hameenhelmat sekä housut.

Äidin kotona oli myös ollut pari porsasta,
jotka kesäisin saivat temmeltää ulkona vapaana.

Joskus äidinäidin kielloista huolimatta,
äiti ja sisarukset olivat päästäneet porsaats sisälle
ja sitten niitä oli ajettu takaa pitkin tupaa ja kammareita.

Virpi

AMA

Dalmatialaiskoira
nimeltään Ama.
(Oikea nimi Amalia).

Isäni kutsui koira lempinimellä 'Pöhhö'.
Koira totteli sitä nimeä yhtä hyvin kuin Ama-nimeä.
Koira oli aina mukana.

Äidin kauppareissulla jäi autoon odottamaan.
Tai pidemmällä matkalla kulki aina mukana.

Autossa oli välillä vähän ahdasta,
kun takapenkillä oli kolme lasta ja koira.

Mutta ei se silloin haitannut.

Tykkäsi päästä metsään juoksemaan.

Teki kahdet sekarotuiset pennut.

Rotupentujakin yritettiin,
mutta ihmisten valitsema 'sulhanen' ei kelvannut.

Kirsti

AMA- DALMATIALAISKOIRAN
VAUNU

HEPOKATIT

Mummun luona Pohjois-Karjalassa
oli paljon suuria hepokatteja.
Niitä keräsimme lapsena siskoni
kanssa sillipurkkeihin.
Niitä piti käsitellä varovasti sillä ne
puri kovaa.
Niitä oli kiva tutkia purkin läpi.

Liisa

HEPOKATIN VAUNU

HEIDI

Isoisälläni
oli bokseri nimeltä Heidi.
Isoisäni oli innokas golfaaja
ja otti Heidin usein mukaan golfkentälle.
Heidi oli taitava löytämään kadonneita golfpalloja
mutta niiden takaisin saaminen ei ollutkaan helppoa
sillä Heidi ei halunnut luopua niistä...

HEIDI- BOXERIN
VAUNU

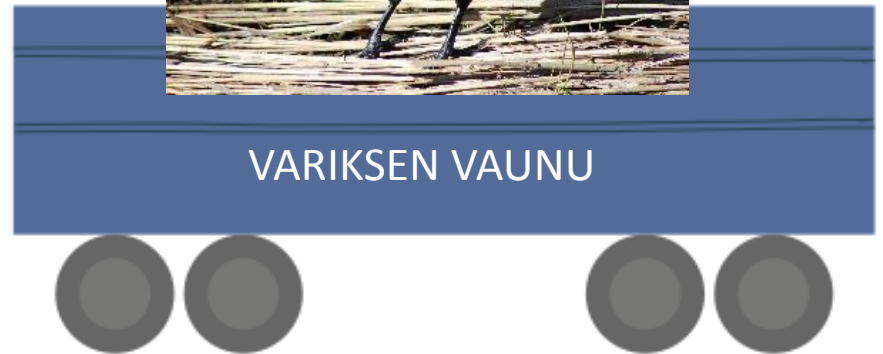
VAAKKUSETÄ

Isälläni oli veljineen kouluaikana "lemmikkinä" kesy
varis.
Varista kutsuttiin "Vaakkusedäksi".
Vaakkusetä pyöri isän kodin ympäristössä
ja lähti poikien mukana kouluunkin.
Sanomista tuli,
kun Vaakkusetä kaatoi opettajattaren maitokannun...

Tiina

VARIKSEN VAUNU

TESSU

Olen ollut
pienestä pitäen allerginen koirille ja kissoille.
Perheessäni ei ole koskaan ollut omaa
lemmikkieläintä.
Tessu-niminen koira oli kuitenkin minulle tärkeä
lapsuudessa.
Pelkäsin koiria
ja suhtaudun niihin vieläkin varauksella.
Tessu oli tätini ja hänen perheensä
saksanpaimenkoira.
Se oli kiltti ja säyseä,
etenkin lapsille.
Joinain talvina joulun aikaan Tessu veti minua
ja veljiäni pulkassa pitkin lumista tietä.
Tessu eli vanhaksi
ja siitä luopuminen oli tädilleni vaikea paikka.

Satu

TESSU- KOIRAN VAUNU

PUNATULKUT

Lapsuudesta muistan kauniit punaiset punatulkut.
Talvella kovassa pakkasessa ne kyyhöttivät pulleina
ja pörheinä puiden oksilla.
Niitä oli aina paljon
ja ne kävivät joskus myös lintulaudalla syömässä.
Nykyään niitä näkee hyvin harvoin,
koska asun kerrostalossa vilkkaalla asuinalueella.
Alli

TSIRP-TSIRP-TSIRP-TSIRP-TSIRP-TSIRP

KARHU

Oli kaunis kesäpäivä, kun minä ja ystäväni saimme luvan lähteä pienelle retkelle lähialueellamme. Isä oli luvannut tulla hakemaan meitä tietystä paikasta tiettyyn aikaan. Matkaa teimme kävellen pientä hiekkatietä, joka kiemurteli synkähkön metsän keskellä. Hieman aikaa matkaa taitettuamme tulimme mäelle sähkölinjan luo, josta oli näkymä kauas kilometrien päähän. Katselimme mitä sähkölinjalla näkyi. Yht´äkkiä huomasimme että sähkölinjalla oli karhu. Meille tuli paniikki ja lähdimme juoksemaan päämäärättömästi pois päin karhusta. Muistin että lähellä on ”vanhan vihaisen miehen” mökki, jossa juuri kukaan ei ollut käynyt. Juoksimme mökille, ja ovi ulkoeteiseen oli auki. Sängäsimme eteiseen, ja yritimme päästä sisään, mutta ovi oli lukossa. Muistan, että mietin, kumpaa pelkään enemmän, karhua vai ”vanhaa vihaista miestä”. Täräsimme eteisessä, ja laskimme mielessämme aikaa, milloin isä olisi ajamassa läheistä tietä meitä hakemaan... Edelleenkin mennessäni samaisen sähkölinjan ohi muistoihini tulee näkymä

karhusta!
Kirsi

KARHUN VAUNU

KYYKÄÄRME

Lapsena kesämökillämme isäni halus näyttää minulle kyykäärmeen. Hän tiesi että niitä olisi eräällä pellolla. Laitoimme saappaat jalkaan ja etsimme pitkän kepin.

Se oli jännää. Heinikossa liikahti jokin. Se oli kyykäärme. Veimme sen näytiksi äidille kepin nokassa. Äiti oli järkyttynyt siitä. Ja sanoi: käärme seuraa käärmettä.

Hän oli kuullut tuon sanonnan mummultaan, joka oli poppamummu.

Ja se kuulemma piti paikkansa. Meitä nauratti isän kanssa tuo. Veimme käärmeen takaisin pellolle.

Kun tulimme takaisin talomme vieressä olevassa rinteessä liikahti jokin. Se oli kyykäärme. Se oli ensimmäinen kerta kun pihallamme oli käärme.

Liisa

KYYKÄÄRMEEN VAUNU

MONI

Minun setä oli tuonut ulkomailta pienen valkoisen koiran, joka sitten viimeiset (ainakin 5) vuodet oli mummolassa viettämässä eläkepäiviä.
”Moni ” oli aina minun seurassa. Jo silloin kun olin vauva ja nukuin vaunussa ulkona pihalla Moni vartioi minua eikä päästänyt ketään vaunun lähelle. Sitten kun kasvoinkin se oli aina minun seurassa. Muistan sen päivän vaikka en ollut kun 5 vuotta vanha kun vanhemmat puhuivat keskenään että se oli lopetettava, sillä se oli niin vanha että sitä piti syöttää ja melko sokea. Minä itkin ja sanoin että sitä ei saa lopettaa, mutta seuraavana aamuna Monia ei enää ollut.
Se oli minun ensimmäinen kokemus kuoleman kanssa.

Yvonne

MONI- KOIRAN VAUNU

ROTAT

Helsingissä oli kerrostaloissa puulämmitteinen keskuslämmitys kun isäni oli lapsi. Talojen pihalla oli puupinoja sitä varten. Niissä majaili paljon rottia. Isäni jahtasi niitä kavereiden kanssa.
Liisa

ROTAN VAUNU

NÄÄTÄ

MARSU

Kun olin pieni meillä oli marsu nimeltä Ville.
Sillä oli ruskeita, valkoisia ja mustia laikkuja.
Mutta sitten tulin allergiseksi eläimille
ja se jouduttiin antamaan pois.

Liisa

MARSUN
VAUNU

Ollessani pikkutyttö tapahtui seuraavaa.
Isäni Olavi oli kova metsämies
ja meillä oli suomenpystykorva nimeltä Tupu.
Eräänä syyspäivänä isäni näki näädän livahtavan
vanhan riihemme puimalan ovesta sisään!
Oijoi, kuinka silloin heräsivät metsämiehen vaistot.
Tupu-koira sai pian vainun ja jäi haukkumaan passiin.
Isä haki pyssyn nopeasti, mutta tehtävä oli haastava:
lymysikö näätä puimalassa vai peräti pimeässä riihessä?
Pitkän väijynnän jälkeen näätä saatiin tähtäimeen.
Vain yksi laukaus, mutta näädän onneksi ohi!
Näätä livahti karkuun, mutta laukaisi mennessään myös
pommin, hajupommin... Se olikin todellinen käry,
mikä tarttui vaatteisiin ja koiran turkkiin!
Isällä ja koiralla ei ollut mitään asiaa sisälle
ennen kuin kunnon pesun
ja saunotuksen jälkeen.

Leena

NÄÄDÄN VAUNU

SATTUIPA KERRAN SATEISENA KESÄPÄIVÄNÄ,

SAMI

Tämä koira oli isäni lapsuudenkodissa, musta labradorinnoutaja Sami nimeltään. Koira jäi perheeseen vaikka isäni oli jo aikuinen ja muutti pois kotoaan ja minä syntynyt. Aina kun olimme siellä mummilassa käymässä niin tämä koira vahti kovasti minua. Kerran isäni testasi koira ja jätti minut ulos talon viereen nukkumaan vaunuissa ja koiran siihen viereen, isäni itse meni rapusta seuraamaan tilannetta ja sitä miten koira käyttäytyy. Koira oli istunut koko ajan vaunujen vieressä ja murissut kun joku oli mennyt ohitse. Ja kun olin herännyt niin koira oli alkanut haukkumaan että nyt joku paikalle. Isäni lapsuuden perheessä oli aikaisemminkin ollut 2 eri koira , sekarotuisia ja kummankin nimi oli ollut Toni.

Tiina

SAMI- LABRADORINNOUTAJAN
VAUNU

kun teimme sisäpuuhia, että isäni muisti tärkeän asian: kananpojat saattaisivat olla juuri tänään kuoriutumassa! Ilmoittauduin heti vapaaehtoiseksi tarkistamaan asian, sateesta viis! Niinpä marssin pihan poikki ulkokanalaan: häkin oven hakanen auki ja ovi tarkasti kiinni. Sitten kurkistamaan lautamökin pikkuluukusta pesään. (luukusta kerättiin muina aikoina kätevästi munat koriin). Oli tosi hämää ja odotin innolla näkeväni pieniä keltaisia kananpoikia, mutta voi sitä säikähdyksen määrää: pesässä liikkui pieniä, tummanharmaita otuksia! Hiiriä? oli ensimmäinen ajatukseni. Rauhoituttuani totesin, ei ne ovat kyllä kananpoikia! Viisi harmaata kananpoikaa oli kuoriutunut. Keksitkös lukijani selityksen? No syynä oli se, että kanalassamme asui sekä valkoisia että kirjavia kanoja. Kirjava kana ja valkoinen kukko onnistuivat saamaan viisi sievää jälkeläistä, joista kasvoi ajan myötä yksi pikimusta kukko, yksi pikimusta kana sekä kolme riemunkirjavaa kanaa aivan uudella värisekoituksella! Riemunkirjavat kanat kun aikoinaan munivat, myös munien sävy oli vaaleanruskea, siis valkoisen ja ruskean munan välistä sävyiltään. Myöhemmin koulun biologian tunnilla periytymistiede oli minulle helppoa, olinhan jo nähnyt, miten se käytännössä toimii. Tarinan loppuksi vielä arvoitus: **KISSA KAKS, KOIRA KOLME, PÄKÄ NELJÄ, VINKU VIIS JA LEHMÄ NIIN KUIN EMÄNTÄNSÄ. MIKÄ SE ON?**

Leena

KOT KOT KOT

ORAVA

Itse olin 10 v. kun isäni löysi pienen oravanpoikasen keskeltä maantietä. Sillä ei ollut vielä edes karvoja ja se näytti aivan rotan poikaselta. Otettiin se kotiin ja laitettiin pahvilaatikkoon.

Oravalla oli kirppuja joita poistettiin pinseteillä. Syötettiin pipetillä sille, muistaakseni lantrattua maitoa, jossa oli hieman öljyä seassa. Orava voimistui ja kasvoi hyvin. Kun orava oli riittävästi kasvanut se rupesi syömään siemeniä ja pähkinöitä. Se

kiipeili ja hyppi ja leikki kuin kissanpentu. Silloinen suomenajokoiramme Roni joutui myös ystäväystymään oravan kanssa. Se ei tosin pitänyt siitä kun orava hyppäsi sen selkään ja piti kynsillä kiinni. Alkusyksystä päästettiin orava ensimmäistä kertaa ulos, niin se kiipesi suoraan suureen piha koivuun. Välillä

tuli alas ja kiipesi olkapäälle istumaan. Orava tuli vielä muutamana päivänä yöksi sisälle nukkumaan ja syömään, mutta pian se tottui olemaan ulkona kokonaan. Kun tulimme koulusta

koulubussilla, orava juoksi vastaan ja kiipesi lahjetta pitkin olkapäälle istumaan. Tätä tapahtui muutaman kerran. Jossain vaiheessa se lähti omille teilleen.

Mari

ORAVAN VAUNU

KARHU

Isoisoäitini Kaisa oli nuorena äitinä kaverinsa kanssa

Itä-Suomen metsässä 1910-luvun lopulla
Kulkemassa metsätiellä,
mummini lida oli vauva ja matkassa mukana.

Sattui niin,
että metsästä ilmestyi tien viereen karhu.

Kaisan kaveri lähti juoksemaan karkuun,
mutta minkäs Kaisa olisi voinut tehdä,
kun oli vauva matkassa.

Kaisa jatkoi kulkuaan rauhallisesti pitkin tietä,
ja karhu tallusti vierellä tienviertä jonkin matkaa,
kunnes palasi metsään.

MUR-MUR-MUR-MUR-MUR

PORO

Se ei voi olla mikään muu, kuin poro.
Isä oli promiehen hommissa lapsuuteni aikana.

Talveksi poroja otettiin kotiin aitauksiin,
jotta ne selviävät paremmin rankan talviajan.
Vuonelot eli melkein vuoden ikäiset olivat omassa
aitauksessa.

Vietin paljon aikaani niiden seurassa.
Menin esim. makaamaan ruokakouruun,
jolloin pikkuporot tulivat nuuskimaan pehmeällä
turvallaan.

Minulla oli oma poromerkki ja porojakin.

Muutettuani Ruotsiin lukion jälkeen
isä osti minulta sekä merkin että porot.
Keväällä vaatimet synnyttivät vasoja. Ne olivat
söpöjä.

Kerran emä hylkäsi vasan, jota me syötimme
tuttipullolla.

Liisa

PORON VAUNU

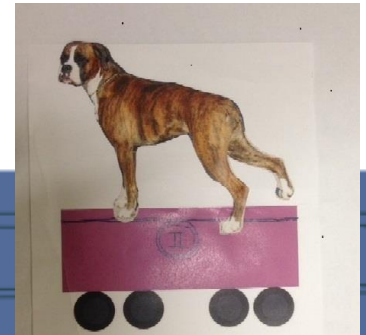
BOXERIT

Meidän perheessä on aina ollut boxereita, siis koiria. Kun minä
synnyin, meillä oli boxerin nimeltään Mira. Isäni äiti oli kritisoinut,
että miksi vanhempani olivat antaneet lapselle sellaisen koiran
nimen (Mirkka)! Mira koiraa en juurikaan muista itse, mutta hän oli
ensi töikseen nuollut naamani tullessani laitokselta kotiin.

Mira koiraa sai pentuja, joista meille jäi yksi, Tihu nimeltään.
Se oli pentuna kuulemma tehnyt niin paljon "tihutöitä", että sai
kyseisen nimen. Tihu oli huolehtivainen ja vakava koiraa.

Hän ei pitänyt läheskään kaikista lapsista, mutta ei silti koskaan
purrut, murisi vain varoitukseksi. Tihulle teetettiin kaksivuotiaana
pentuja, joista meille jäi Reela. Reela oli iloinen ja lapsellisen
touhukas koiraa. Näiden koirien kanssa kasvoin. Meillä oli myös
koiranpentuja ainakin kolmen pentueen verran. Ne elivät molemmat
12 vuotiaiksi. Jotenkin hauskaa, että meidän perheessä on kulkenut
myös koirien suvun tarina. Boxereita kolmessa polvessa.

Mirkka

MIRA, TIHU JA
REELA- BOXEREITA
KOLMESSA POLVESSA

RUUSU

Olin 10-vuotias, kun kaverini sai kanin, ihanan luppakorvakanin, joten minäkin halusin. Lopulta äitini suostui, jos itse pääsääntöisesti hoitaisin sen. Se kävi minulle oikein hyvin, koska olinhan jo lukenut monia kanin hoito-oppaita. Minun kani oli kääpiökani, rodultaan Hollantilainen, ruskeavalkoinen. Kani oli syntynyt Ruusun päivänä, joten annoin sille nimeksi Ruusu. Vapaana ollessaan Ruusu ei koskaan tehnyt tarpeitaan huoneen nurkkiin, vaan aina häkkiin.

Melkoinen estetaiturikin se oli, hyppien tekemiäni lego-, kirjaesteitä mennessä tullen. Kesäisin kävelytin Ruusua ulkona valjaissa ja Ruusu otettiin aina mukaan mökkireissuille, jossa sillä oli kanaverkosta tehty iso ulkohäkki. Ainoa huono puoli oli nakertelu.

Ruusua nakerteli ihan kaikkea ja sitä pitikin tarkasti vahtia vapaana ollessaan, mutta kyllä se ehti vahinkoakin tehdä mm. lamppujen-, mankan- ja puhelinjohtoja syöden. Kun muutin ensimmäiseen omaan asuntoon 19-vuotiaana, Ruusu muutti mukani.

Olin 21-vuotias, kun Ruusu kuoli. Kyllä siinä itku tuli.

Sanna

RUUSU- KANIN VAUNU

TUTKA

Lapsuuteeni liittyi vahvasti perheemme koira, joka otettiin meille kun olin yksivuotias. Koira oli "laivakoira" Espanjan vuoristopaimenkoira rodultaan, nykyään tätä rotua ei tiettävästi ole ainakaan Suomessa. Satamakaupungissa tällaiset laivoissa Suomeen tulleet koirat olivat tavallisia. Koiramme, Tutka, tuli meille parivuotiaana toisen perheen luopuessa siitä pitovaikeuksien vuoksi. Paimenkoiran vaistot ohjasivat sitä vahtimaan minua hyvin tarkasti. Koira istui vaunujeni vieressä yhdessä,

kun äitini kävi kaupassa. Kukaan ei saanut lähestyä vaunuja. Tutka oli turva, ystävä, lenkkikaveri. Se kuunteli kärsivällisesti kaikki ilot ja surut. Monet tarinat perheessämme liittyvät tähän koiraan, ja jokaiselle meistä se oli 13 vuotta tärkeä osa perhettä. Tutka kuoli 15-vuotiaana ja suru oli silloin suuri. Kun isäni hautasi Tutkan, näin ensimmäisen kerran elämässäni hänen itkevän. Aikuisena minulla on ollut kolme koira, jokainen ihana tavallaan. Tämä lapsuuteni koira on kuitenkin ehdottomasti "elämäni koira", näen siitä vieläkin unia.

Soile

TUTKA- KOIRAN VAUNU

Aikamatkalla 2015 – kasvattajien eläinmuistoja Espoon,
Helsingin ja Kirkkonummen päiväkodeista.
Muistojen koonti: Liisa Lauerma.
Juna: Ismo Rekola, Sukuseikkailu-kirjan nettimateriaalit.